

PRAMEN

MESAČNÍK MICHALOVSKÉJ PRAVOSLÁVNEJ EPARCHIE

AUGUST 2008

ČÍSLO 8

ROČNÍK 6

CENA 8 Sk

KAŠOVSKÁ PŮŤ K BOHORODIČKE

V sobotu 19. júla 2008 sa zišli v Kašove v chráme Premenenia Hospodina pravoslávni veriaci z dolného Zemplína spolu so svojim biskupom a kňazmi - o. Jánom Šafinom, o. Michalom Džuganom a miestnym duchovným správcom o. Jánom Fedikom, aby modlitbou akafistu pred kópiou Počajevskej ikony Matky Božej poďakovali za Jej ochranu, ktorú rozprestierala nad pravoslávny kresťanstvom v zložitom období konca šesťdesiatych rokov minulého storočia. V čase, keď sa pravoslávni obyvatelia Cejkova a Kašova vyhnaní z chrámu schádzali k pravidelným bohoslužbám v čase i nečase pod šírým nebom v lesnej kaplnke zasvätenej práve Ochrane – Pokrovu Matky Božej.

Božia Matka, Svojich pravoslávnych, ortodoxných čitateľov, ktorí nosia meno Jej Syna, neopustila ani v zmätku deväťdesiatych rokov, kedy na väčšine farností bola nutnosť začínať od začiatku, a neopúšťa ich ani dnes, keď s pomocou Božou dokončujeme a posväcujeme naše posledné nové chrámy.

Za toto všetko sme prišli Matke Božej poďakovať na miesto, kde sa tak mocne prejavili Jej príhovor a ochrana. Každý z nás tiež zveril Bohorodičke svoje radosti a starosti; veď ako píše autor akafistu, Ona je „príhovorom u spravodlivého Sudcu., odpustením mnohých vin., hlas hromu, ktorý zaháňa nepriateľa., odevom tých, ktorí sú nahí“.

Tohoročné počasie Bohu žiaľ nedovolilo, aby sme sa mohli stretnúť priamo pri lesnej kaplnke, kde sme sa modlili minulý rok v októbri, ale je zjavné, že medzi pravoslávny Zemplínčanmi pomaly vzniká a rozvíja sa nová autentická tradícia púti. Teším sa, že aj budúci rok sa budem môcť stretnúť s vami a vašimi rodinami na kašovskej púti k Matke Božej.

V Christu váš biskup Juraj

Vedenie Úradu eparchiálnej rady Michalovskej pravoslávnej eparchie v Michalovciach a Pravoslávna cirkevná obec v Nižnej Rybnici

si Vás dovoľujú pozvať

na celoeparchiálne duchovné slávnosti konané v česť

Zosnutia Presvätej Bohorodičky,

ktoré sa uskutočnia

v dňoch 16. - 17. augusta 2008

v Nižnej Rybnici

za účasti duchovenstva a veriacich.

Sobota 16. augusta 2008

18.00 Malé posvätenie vody

19.00 Vsenočné bdenie - kázeň o. Václav Ježek

22.30 Akafist Zosnutia Presvätej Bohorodičky

24.00 Čítanie Pravidla - modlitby k sv. Prijímaniu

Nedeľa 17. augusta 2008

01.00 Molebny a panychidy

02.00 Akafist k Isusu Christu

03.00 Mariánske piesne

04.00 Paraklys k Presvätej Bohorodičke

05.00 Časy

06.00 Prvá svätá liturgia

08.30 Privítanie pútnikov

09.00 Slávnostná svätá liturgia

Veríme, že sa týchto celoeparchiálnych slávností zúčastníte.

„Urobte všetko, čo vám povie!“ (Jn 2, 5)

Slovo k sviatku Uspenija Presvätej Bohorodičky

Po tom, čo zomierajúci na kríži Spasiteľ, Hospodin Isus Christos, odovzdal Svoju Matku, Prečistú Devu Máriu, Svojmu najmilšiemu učeníkovi, sv. apoštolovi Jánovi, ostala Bohorodička v jeho opatere. Celý svoj ďalší život prežila verná svojej odpovedi, ktorú dala archanjelovi Gabrielovi, keď Jej zjavil, že sa stane Matkou Božieho Syna – „**HPa, služobnica Hospodinova, nech sa mi stane podľa tvojho slova**“ (Lk 1, 38), a v očakávaní v znovustretnutí so Svojim Synom, Isusom Christom, v Kráľovstve Nebeskom.

Tri dni pred Jej uspením Jej archanjel Gabriel zvestoval o Jej odchode z tohto sveta. Bolo to v 72 roku Jej zemskeho života. V ten deň sa zázračným spôsobom apoštoli, ktorí zvestovali Christovo Evanjelium po celom svete, zišli v dome Božej Matky. V tretiu hodinu dňa dom naplnilo tajomné Božské svetlo a všetci v jeho žiare uvideli Samého Hospodina Isusa Christa v sprievode množstva anjelov i svätých. Vtedy, Bohorodička bez akýchkoľvek telesných strádání, prežiaraná milosťou Božou, usnula a Svoju dušu odovzdala do rúk Svojho Syna a Boha. Apoštoli Ju pochovali v Getsemanskej záhrade. Jeden z apoštolov - Tomáš, tam vtedy z Božieho riadenia nebol. Prišiel až v tretí deň po pohrebe. Veľmi sa túžil rozlúčiť s Božou Matkou, preto apoštoli otvorili hrob, aby sa Jej mohol pokloniť, ale v hrobe našli len pohrebné plachty. Večer, keď sa zišli na modlitbe, začuli anjelský spev a uvideli Bohorodičku Máriu žiarivou nebeskou slávou v zástupe nespočetného množstva anjelov. – **Radujte sa! – pozdravila apoštolov. – Ja som s vami po všetky dni a vždy sa budem prihovárať za vás pred Hospodinom.**

My teraz z celou Cirkvou oslavujeme deň Uspenija Čestnejšej nad cherubínov a Slávnejšej nad serafínov, Svätejšej nad svätých, Matky nášho Hospodina Isusa Christa. Božia Matka, ako človek, ako dcéra z pokolenia pramatky Evy, musela usnúť „snom zeme“ smrťou, ale ako Tá, Ktorá tomuto svetu zrodila Život – Božieho Syna Isusa Christa, Ktorý Ju ešte v Jej útrobe prežiaril životom, nemohla prepadnúť smrti. Sám Hospodin Jej dušu a vzkriesené oslávené telo preniesol pred trón Božej velebnosti, kde sa Ona prihovára za nás, za Svoje pozemské dietky.

Do Jej útroby sa vtelil Živý Boh., pod Jej srdcom prebýval ako na prestole Svojej slávy. A s takým vnímaním sa my k Božej Matke aj obraciame. Lebo, Ona je skutočne prestolom – oltárom milosti, Prameňom života ...

Väčšinou si pripomínáme tých ľudí, ktorí odišli z tohto života, ktorí nejakým spôsobom ovplyvnili náš vlastný život, zanechali nám po sebe nejaký odkaz ...

Aký odkaz nám zanechala Presvätá Deva Mária? Zanechala nám iba jedno prikázanie a jeden príklad zo Svojho vlastného života. Tým prikázaním sú slová, ktoré povedal

Preslavhaja Prishodevo,
Mati Christa Boha, prinesi našu molitvu
Synu Tvojemu i Bohu našemu,
da spaset Toboju dušu naša!

sluhom na svadbe v Káne Galilejskej - „**Urobte všetko, čo vám Isus povie!**“ (Jn 2, 5). Oni poslúchli, urobili., a obyčajná voda sa premenila na dobré, kvalitné víno. Toto prikázanie Bohorodička dáva každému z nás. **POČÚVAJTE SLOVO CHRISTOVO A PRIJMITE HO DO SVOJHO SRDCA! NIELEN POČÚVAJTE, ALE HLAVNE UROBTE TO, ČO VÁM CHRISTOS POVIE! A VTEDY VŠETKO ZEMSKÉ VO VAŠOM ŽIVOTE, ZMENÍ SA NA VEČNÉ, PREMENENÉ V NEBESKÉ A OSLÁVENÉ!**

Bohorodička nám Svojim životom zanechala aj príklad – príklad, o ktorom nám hovorí Evanjelium. Presvätá Deva Mária každé slovo o Christovi, nakoniec i každé Christovo slovo, uchovávala ako drahocenný poklad vo Svojom srdci. Kiež by sme aj my dokázali počúvať Christovo slovo s takou láskou ako Ona. Kiež by sme dokázali uchovávať ho vo svojom srdci a premieňať ho v skutočný život v láske Christovej, tak ako to počas celého Svojho života robila Božia Matka.

Keď budeme takto žiť., keď budeme načúvať Christovmu slovu a budeme ho uchovávať vo svojom srdci, vtedy sa aj nad nami naplní slovo, ktoré vyriekla Alžbeta, keď Ju navštívila Božia Matka: „**Blažená, Ktorá si uverila, lebo sa Ti splní všetko, čo Ti povedal Hospodin**“ (Lk 1, 45).

Nech sa tieto slová naplnia aj v našom živote. Presvätá Bohorodička nech je nám príkladom a mocnou Pomocnicou, aby sme mohli byť vernými v prikázaní, ktoré nám zanechala - „**Urobte všetko, čo vám povie!**“ A vtedy, cez Božiu Matku, ale aj našu nekonečne milujúcu nebeskú Matku, pokloníme sa v duchu a pravde Všemohúcemu a Milostivému Bohu Hospodinovi.

jerej Dušan N. Tomko

V nedeľu 6. júla 2008 Jeho preosvietenosť Juraj, biskup michalovský, posvätil nový pravoslávny chrám sv. apoštolov Petra a Pavla v Dúbravke, v Michalovskom okrese. Tejto slávnosti sa zúčastnili 17 pravoslávni duchovní, miestny gréckokatolícky kňaz, starosta obce Andrej Bajužik. Počasie v ten deň posviacke doprialo a tak sa jej veriaci zúčastnili v hojnom počte, aby sa mohli duchovne potešiť spolu s pravoslávnyimi veriacimi v Dúbravke.

Po posviacke oltára a chrámu bola slúžená Archijerejská sv. liturgia, ktorú slúžil preosvietený Juraj, biskup michalovský, ktorý aj kázal o chráme, jeho posvätení a jeho význame. Liturgiu svojim spevom sprevádzal košický zbor.

Po odovzdaní d'akovných hramot tým, čo sa zaslúžili o výstavbu chrámu a odovzdania darov, sa miestny duchovný prot. Mgr. Marek Sedlický poďakoval všetkým za všetko, čím prispeli k výstavbe nového pravoslávneho chrámu v Dúbravke.

Keď sa pozrieme do histórie obce Dúbravka, zistíme, že tu bola stará pravoslávna farnosť - *Parochia antiqua*. Aj tu, tak ako na iných farnostiach na Slovensku, sa po zavedení Užhorodskej únie v r. 1646 stalo, že donútili a natlačili veriacich úradne do únie. Bola to práca jezuitov a miestnych feudálov, v prvom rade Drugethových, ktorí boli latiníkmi., v čase reformácie zas prešli k protestantom a potom späť k latiníkovi, kde tlačili aj svojich poddaných, tak veriacich ako aj duchovných, ktorí boli pravoslávni. A tak z nich úradne urobili uniatov. Po smrti posledného pravoslávneho biskupa v 18. st. už nedovolili pravoslávnyim veriacim a duchovným, aby si zvolili a vysvätili nového pravoslávneho biskupa.

Nové vestry zaviali až v 20. stor., po vzniku ČSR v r. 1921 a po druhej svetovej vojne.

Dúbravka sa znovu stala pravoslávnu farnosťou. Od r. 1968 je filiálnou obcou farnosti Lastomír a aj napriek nevelkému počtu pravoslávnych veriacich (podľa štatistiky z r. 2001 tu bolo 39 veriacich), si postavili svoj nový pravoslávny chrám, ktorý začali budovať v r. 2003.

O histórii tejto farnosti veľa nevieme. Informácie nám však poskytla kanonická vizitácia mukačevského biskupa M. Olšavského z 25. júna 1750, ktorá hovorí, že v r. 1720 tu bol vybudovaný drevený chrám. Vysvätil ho mukačevsky biskup

Nový pravoslávny chrám sv. apoštolov Petra a Pavla v Dúbravke a história tejto cirkevnej obce

G. Bizancij (1716-1733).

Duchovným tu bol Andrej Kučinský, (mal vlastnú pôdu na uživenie rodiny a bol oslobodený z poddanstva).

Chrám bol zasvätený Narodeniu Presvätej Bohorodičky a patronát nad chrámom mal zeman Toma Sirmaj. Vybavenie chrámu tvorili - čaša s prísľušenstvom, ktoré boli medené, postriebrené a pozlátené., drevená darochraniteľnica., chrám mal potrebné bohosluzobné knihy., a mal tri zvony. Prijmom pre chrám bolo iba to, čo dali veriaci. K spovedi tu bolo 80 veriacich duší. Tento drevený chrám Dúbravčania užívali 130 rokov. Keď schátral, vybudovali si nový kamenný chrám, ktorý tu stojí dodnes (podľa Schematizmu z roku 1847). Starí Dúbravčania si na tento starý drevený chrám ešte donedávna spomínali, dobre pamätajú, že ešte nedávno bol na starej zvonici andrejevský, trojramenný pravoslávny kríž (s lomeným spodným ramenom) zo starého dreveného chrámu.

Matrika sa začala písať od r. 1765., a hovorí o tom, že miestny duchovný tu nahlas spomínal rímskeho patriarchu, Máriu Teréziu, kráľovský dvor a vojsko, zaväzujúc sa im prisahou. To znamená, že boli miesta, kde to spomínali len po tichy, z obavy pred veriacimi.

Aj v Dúbravke počet obyvateľov obce klesá. Pri štatistike mala v r. 1991 obec 730 obyvateľov a v r. 2001 už iba 670 obyvateľov. Z toho 357 katolíkov západného obradu, 240 uniatov a 39 pravoslávnych veriacich.

Farnosť mala aj filiálne obce - Budkovce, Sliepkovce, Drahňov, Hatalov, Malé Žbince a Komanice. Je zaujímavé, že na filiálke Budkovce bolo k spovedi 80 veriacich, tak ako na farnosti. Ale miestny pleban Martin Ivanovič, ako píše kanonická vizitácia z r. 1750, tu nedovolil farárovi z Dúbravky nič, okrem spovedať, dať prijímať a udeľovať sviatosť pomazania nemocných. Gazdovia platia ročne 2 vika pšenice. V Budkovciach táto „politika“ dosiahla svoje, lebo dnes tu na jednej ruke spočítame pravoslávnych veriacich a ani uniatský chrám tu nie je. Filiálka Drahňov mala 10 gazdov k spovedi. Tu takisto duchovný z farnosti nevysluchoval nič len spoved', prijímanie a pomazanie nemocných, lebo mu to bolo znemožnené kalvínskym pastorm a tunajšou feudálkou Šarou Galambošij, manželkou Františka Lanaja. Krsty, sobáše a pohreby vykonával pastor, ale nebránil, kto by chcel, ísť sa krstiť a sobášiť na svoju farnosť. Filiálna obec Sliepkovce mala 48 veriacich k spovedi, platiacich gazdov tu bolo 8., platili dve štvrtiny., želiari tu boli 4, robotovali jeden deň. Neskôr tu prislúchali aj Malé Žbince a Komanice.

Aj na samotnej farnosti sa dialo čiastočne to, čo na filiál-

kach, lenže tu bol duchovný a zabránil takému veľkému odlivu veriacich ako na filiálnych obciach. Keď si porovnáme Schematizmus Uhorska (s. 250) pod Košickým biskupstvom, v r. 1840 sa uvádza, že v Dúbravke bolo 251 katolíkov, 298 uniatov, 40 kalvínov, 41 židov. Pozrime sa koľko bolo uniatov na filiálkach v r. 1825 (Schematizmus mukačevsky z roku 1825, s. 162): Budkovce 178, Sliepkovce 223, Hatalov 332, Malé Žbince 79 a koľko ich majú dnes?. Taký bol osud filiálnych obcí a taký osud čakal aj farnosti. Našich pravoslávnych veriacich tlačili na iné náboženstvo nielen latinská cirkev, uniat, reformácia, ale aj ich prirvzenci - tunajší feudáli, ktorí často prestupovali od jedných k druhým. A kde boli oni, chceli mať aj svojich poddaných.

Veríme, že aj toto malé, ale horlivé stádočko, sa zväčší a že ho Boh požehná. Veď ho už aj požehnal tým, keď im dopomohol postaviť si svoj nový pravoslávny chrám.

Veľká vďaka patrí duchovnému otcovi Marekovi Sedlickému, ktorý tu odviezol veľkú organizačnú prácu pri výstavbe tohto nového chrámu. Mal možnosť priučiť sa od svojho otca mitr. prot. Mgr. Mikuláša Sedlického, ktorý vystavil nové chrámy s veriacimi v Cejkove a Hažine.

Pri posvätení základného kameňa 25. mája 2003 sme tejto malej, ale zdravej a hlboko veriacej skupine pravoslávnych veriacich priali, aby sa im darilo pri výstavbe chrámu, aby sa nebáli ničoho a s Božou pomocou a svojou vierou sa usilovali dielo dokončiť.

V Dúbravke sa aj v minulosti udi-ali podobné udalosti ako v 21. stor., keď si v r. 1720 postavili drevený chrám, tiež ich bola len malá skupinka. Vlastivedný slovník obcí na Slovensku (Bratislava 1977 s. 365) hovorí, že v Dúbravke bolo vtedy 19 opustených a 7 obývaných domov. Bola to takmer taká skupina veriacich ako je dnes pravoslávnych veriacich v tejto obci. Tiež sme vtedy prosili Boha, Bohorodičku, Matku Ustavičnej pomoci, aby pomáhali Dúbravčanom započaté dielo úspešne dokončiť, lebo aj keď sa štát zaviazal, že pomôže pravoslávnyim veriacim postaviť si svoje chrámy, tu sa tak nestalo. Prosili sme, aby im Boh poslal štedrých darcov a Boh im ich skutočne poslal a svojou prácou započaté dielo aj dokončili.

Veriacim v Dúbravke prajeme a žičíme, aby ich Boh požehnal šťastím, pokojom, zdravým, aby Mu nerušene mohli slúžiť a oslavovať Ho v svojom novom chráme. Na mnohaja i blahaja lita!

Prot. ThDr. Štefan Horkaj

Svätý prepodobnomučeník Pachomij Nový

Svätý Pachomij (vlastným menom Prokop), pochádzal z Malej Rusi (Ukrajiny). V mladosti ho zajali Tatári a predali do otroctva istému Turkovi z mesta Ušak v dnešnom Turecku. Ťažká práca, strata slobody, k tomu neustály výsmech a ponižovanie, keďže sa Prokop nechcel zrieknuť svojej kresťanskej pravoslávnej viery a prijať islam, aj keď by mu to bolo prinieslo mnoho výhod. V zajatí prežil celkom 27 rokov. Nakoniec mu jeho pán daroval slobodu a dovolil odísť z mesta.

Keď sa Prokop pripravoval k odchodu, vážne ochorel.

Niektorí z Turkov, ktorí ho prišli navštíviť, neskôr falošne tvrdili, že sa Prokop v čase svojej choroby zriekol Christa, a potom keď sa uzdravil, prinútili ho obliecť si moslimský odev. Prokop si sám nebol istý, či v blúznení, či v horúčkach skutočne nezaprel vieru a tak odišiel na Svätú horu Athos, kde na znamenie pokánia prijal mníšstvo s novým menom Pachomij a 12 rokov prežil v poslušnosti svojmu duchovnému otcovi Jozefovi. Neskôr sa stal učeníkom známeho starca sv. Akákia z Kavokalyvy (názov malého monastiera na Svätej hore Athos).

V srdci mnícha Pachomija, ktorý bol obľúbeným a váženým pre svoj skutočný prístup k mníšskemu životu, však horela túžba po mučeníctve pre Christa. Jeho spovedník otec Jozef mu zo začiatku dlho bránil., ale keď po porade s ďalšími uznávanými duchovnými osobnosťami Svätej hory zväzil jeho životný príbeh, dal mu svoje požehnanie a rozhodol sa Pachomija doprevádzať na ceste do Ušaku a byť mu duchovne nablízku v ťažkých chvíľach.

V Ušaku otca Pachomija mnohí spoznali. Rozvášnený moslimský dav ho ako údajného zradcu islamu vliekli k sudcovi, kde starý mních, bývalý otrok, ktorý si aj v zajatí dokázal zachovať vnútornú slobodu, jeden z najväčších Božích darov, s odvahou vyznal Christovo meno a islam označil za bláznovstvo. Po trojdňovom väzení bol opäť Pachomij predvedený pred sudcu, ktorý keď zistil, že sa mních napriek najrôznejším hrozbám, sľubom finančnej odmeny, svojej viery nezriekne, odsúdil ho na tresť smrti. Rozsudok bol vykonaný sťatím hlavy vo štvrtok 21. mája 1730., v ten

deň vtedy pripadol sviatok Nanebovstúpenia Hospodina. Otec Pachomij, ktorý oddane miloval Christa a chcel celý svoj život kráčať v Jeho stopách, sa tak pripojil k zástupu svätých mučeníkov. Skoro po jeho smrti začali mnohí poctivoval silu jeho modlitieb pred Božím trónom. Svätcové ostatky, ktoré vydávajú jemnú vôňu, sú dnes uchovávané v Patriaršom monastieri sv. Jána Bohoslova na ostrove Patmos v Egejskom mori, kde mal sv. Ján videnie od Boha, podľa ktorého spísal Knihu Zjavenia (Apokalypsu). Tam sú ctihodné ostatky sv. Pachomija prameňom uzdravenia pre všetkých, ktorí k nim s vierou prichádzajú.

Na základe prosby vладыky Juraja, biskupa michalovského, Posvätná Synoda Konštantinopolského patriarchátu pod vedením Jeho Vsesvätosti patriarchu Bartolomeja, sa so súhlasom igumena a bratov monastiera sv. Jána Bohoslova rozhodla darovať časť ostatkov prepodobného mučeníka Pachomija Nového veriacim Michalovskej eparchie k ich duchovnej posile.

Sväté ostatky prebral vладыka Juraj osobne z rúk igumena monastiera a patriaršieho exarchu otca archimandritu Antipasa dňa 25. júna 2008 počas svojej púte na posvätný ostrov Patmos.

Sväté ostatky sú nateraz uložené v biskupskej kaplnke pri Urade eparchiálnej rady v Michalovciach, kde budú sprístupnené všetkým, ktorý cez ne chcú prosiť svätého mučeníka o príhovor, a ktorí o to v dostatočnom časovom predstihu požiadajú na biskupskom úrade.

Sestry monastiera Zvestovania Presvätej Bohorodičky na Patmose už teraz píšu ikonu svätca, ktorá bude ich darom veriacim Michalovskej eparchie.

Svätcovu pamiatku si pripomíname dvakrát do roka: 21. mája spolu so svätohorskými mníchmi a 5. júla s ostatnými svätými ochrancami Michalovskej eparchie.

Svätý prepodobnomučeník Pachomije, moli Boha o nas!

životopis spracoval podľa synaxára svätca vладыky Juraj, biskup michalovský

Pravoslávna cirkevná obec v Inovciach

Vás týmto čo najsrdečnejšie pozýva na slávnosť prinesenia svätých mošči

svätého Maxima Sandoviča – Gorlického

do chrámu sv. proroka Eliáša v Inovciach

dňa 5. – 6. septembra 2008

Veličajem Ťa svjatyj strastoterpčë Maxime

i čtim svjatuju pamjat' Tvoju

Piatok 5. 9. 2008

17. 00 Privítanie archijerejov so svätými moščami na začiatku obce

18. 00 Akafist k sv. Maximovi Sandovičovi

19. 00 Večerná s litijou

Sobota 6. 9. 2008

9. 15 Privítanie archijerejov

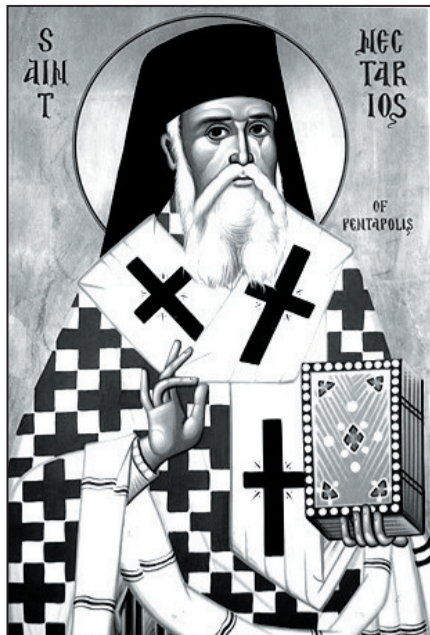
9. 30 Sv. archijerejská liturgia

12. 00 Prehliadka rusínskych piesni a tancov

Tešíme sa na Vašu účasť a spoločné modlitby.

Christos posredí nás.

Mgr. Pavol Novák, správca PCO v Inovciach

ZÁZRAČNÉ UZDRAVENIE - ALEBO, SVEDECTVO TOHO, AKO SA MILOŠŤ PRAVOSLÁVIA VYLIEVA AJ MEDZI INOSLÁVNÝMI

Každý z nás už počul o zázračných uzdraveniach z rôznych prameňov.

Prečítame si ich so záľubou, pozastavíme sa nad nimi, no viac, ako sa hovorí, to neriešime. Myslíme si totiž, že nás sa to netýka, veď mi sa mylí. Dejú sa v každom čase, ba aj teraz, v 21. storočí.

Viem o jednom zázraku a o jednom človeku (ktorý je inoslávneho vyznania., poz. redakcie), ktorý sa zázračne z minúty na minútu uzdravil.

Bolo to počas sviatkov Roždestva Hospoda nášho Isusa Christa v r. 2007. Dotyčným sa v predvečer sviatkov (24.12.) urobil na očnom viečku hnisavý útvar. Neprikladal tomu veľkú váhu, možno to je len z únavy... Zrak sa mu však zo dňa na deň zhoršoval. Rodičia mu dali očné masť a on sa objednal na odborné vyšetrenie, ale až začiatkom januára, keďže boli sviatky. Po pár dňoch to už bolo naozaj zlé. Hnisavý útvar na viečkach sa zväčšil ešte viac a aj zrak sa zhoršoval. Všetko bolo šedé a potom už len rozmazané.

Počas tejto choroby sa však dotýčny posťažoval svojmu priateľovi, ktorý bol pravoslávneho vierovyznania a ten to zbral do „svojich rúk“ počas vianočného koncertu, ktorý sa uskutočnil v Krompachoch.

Pred odchodom ho ktosi poprosil o to, aby šiel späť do farskej budovy (v ktorej je aj kaplnka), že tam niečo zabudol. Tak sa vrátil späť po to, čo mal, a pri ikone svätého Nektaria Eginského zapálil

obetnú sviečku. Ticho si spomenul na svojho chorého priateľa a poprosil o uzdravenie.

Keď „pravoslávny priateľ“ volal svojmu chorému priateľovi, dozvedel sa, že jeho oči sú už v poriadku. Keď mu hovoril o tom, ako sa to stalo, spomenul aj približný čas, kedy sa zrak a oči dali do poriadku. Prišli na to, že k uzdraveniu došlo približne v tej chvíli, ako bola zapálená sviečka pred ikonou tohto významného pravoslávneho svätca našich čias.

Ostáva na každom z nás, či tomu veriť budeme alebo nie. Tomuto príbehu dávam naozaj veľkú vážnosť. Považujem to, čo sa tam vtedy prihodilo, za zázrak. Ako niečo, čo sa nedá rozumom vysvetliť alebo ako niečo, čo je medzi nebom a zemou. Vnímam to ako názornú ukážku nekonečnej Božej milosti.

Sám Hospodin Isus Christos povedal: „Chodte a povedzte to všetkým...“, myslím si, že aj sv. Nektarios sa bude tešiť, keď sa zvesť o jeho zázrakoch, sile uzdravovať mnohé nemoci aj zhubné ochorenia, bude rozširovať medzi veriacimi.

Nech tento príbeh obohati Váš mesačník PRAMEN, ktorého ste šéfredaktorom, nech prinesie duchovný pokrm a novú duchovnú silu všetkým pravoslávnyim veriacim. Dúfam, že na príhovor sv. Nektaria bude mnoho uzdravených.

S úctivým pozdravom vo Christi!
Miroslav Antoňak, ml.

„Vyvolený Nektárie, metropolita pentapolský a eginský divotvorče, prinášame ti prosby za našich nemocných bližných, pretože si sa ukázal ako výnimočný lekár zhubných nemocí a iných neuhov, daruj svetlo milosti! Preto ti vždy jednými ústami a jedným srdcom spievame: Raduj sa, Nektárie, archijereju Boží.“

*z akafistu k svätému Nektariovi,
metropolitovi pentapolskému, eginskému divotvorcovi*

Posvätenie novopostaveného chrámu sv. apoštolom rovného Vladimíra, veľkokniežaťa kyjevského v Sobranciach

Nedeľa 20. júla 2008 bola významným dňom, ktorý sa veľkými písmenami zapíše do histórie sobraneckej farnosti, jednej z najmladších cirkevných obcí Michalovskej Pravoslávnej Eparchie. Bola zavŕšením nemalého úsilia, obety a modlitieb pravoslávnych veriacich v Sobranciach, ktorí si tu postavili svoj chrám, ktorý zasvätili sv. apoštolom rovnému Vladimírovi, veľkokniežaťu kyjevskému, ktorý v tento deň posvätili, aby sa stal domom modlitby, Božím domom, cez ktorý Hospodin bude vylievať hojné milosti na Svoj ľud.

Slávnostné obrady v novopostavenom chráme sa začali v sobotu 19. júla Malým posvätením vody a Vsenočné bdením za účasti Vysokopreosvieteného vладыky Ábela, arcibiskupa ľubelského a chelmského a miestneho biskupa, Preosvieteného vладыky Juraja, biskupa michalovského. V nedeľu obrady pokračovali posvätením chrámu a prestola, následne slávnostnou Archijerejskou sv. liturgiou, ktorej predsedal Vysokopreosvietený vладыka Ábel za spoluslúženia Preosvieteného vладыky Juraja, protodiakona ľubelského - chelmskej eparchie o. Mareka Waszczuka a okolo 20 kňazov michalovskej a prešovskej eparchie. Túto veľkú chvíľu Hospodin Boh požehnal aj utišením sa upršaného počasia a tak sa slávnosti mohlo zúčastniť veľké množstvo veriacich zo širokého okolia.

Slávnosti posvätenia chrámu sv. Vladimíra sa zúčastnili aj predstavitelia miestnej správy na čele s primátorom mesta Sobrance Ing. Štefanom Staškom a zástupcovia Rímskokatolíckej cirkvi západného i východného obradu, farári Mgr. Ján Švec – Babov a ThLic. Jozef Kelló.

K veriacim sa v kázni prihovril Vysokopreosvietený vладыka Ábel, ktorý vyzdvihol túto slávnosť ako svedectvo jednoty svätého Pravoslávia. Vладыka Ábel tiež vyjadril nádej, že aj naša miestna Cirkev skoro spečatí túto jednotu vo svätej viere s ostatnými miestnymi cirkvami sviatkovým Paschy Christovej podľa východnej pravoslávnej paschácie, ktorej správnosť potvrdzuje Sám Hospodin Boh.

Na záver slávnosti prišli slová poďakovania.

Miestny správca, otec Bohuslav Senič poďakoval všetkým, ktorí sa podieľali na tom, aby sa chrám mohol zaskviť vo svojej kráse na Božiu slávu a pre duchovnú posilu všetkým, ktorí budú do neho prichádzať., poďakoval vладыkom, ktorí chrám posvätili, duchovenstvu i všetkým veriacim, ktorí sa posviacky nového chrámu zúčastnili.

Preosvietený vладыka Juraj, biskup michalovský, ďakujúc v prvom rade Hospodinovi za to, že zehnal toto dielo, taktiež poďakoval sobraneckým veriacim, kurátorskému zboru, z ktorých obety a modlitieb tento chrám povstal a odmenil ich pochvalnou hramotou. Správcu cirkevnej obce Sobrance, prot. Bohuslava Seniča, za jeho prácu pre

prosbu vладыky Juraja boli chrámu darované čaša a diskos s ostatným príslušenstvom, ako dar veriacich Gruzincov z Bulharska, ktoré sprostredkoval Blaženejší vладыka Krištof., chrámu bolo od vладыky Juraja darované nové bohoslúžobné rúcho. Tiež, Vysokopreosvietený Ábel, arcibiskup ľubelsko a chelmský, okrem veľkého daru Poľskej Pravoslávnej Cirkvi, a to sv. ostatkov sv. mučeníkov chelmských a podlaských zemí, ktoré boli uložené do prestola chrámu v Sobranciach, odovzdal chrámu ikonu Presvätej Bohorodičky Turkovickej, u nás známej ako Czestochowska.

Nový pravoslávny chrám sv. apoštolom rovného Vladimíra, veľkokniežaťa kyjevského v Sobranciach, bol hneď pri svojom posvätení obdarovaný veľkými duchovnými pokladmi, ktoré nám dal Hospodin, aby sme cez ne čerpali duchovnú posilu a Jeho prebohaté milosti., či už sú to sv. ostatky, alebo kópia Turkovickej ikony Matky Božej.

Turkovičká (czestochowska) ikona je najviac uctievanou ikonou Bohorodičky v Poľsku. V r. 1382 ju knieža Władysław Opolský priniesol zo Svätej Rusi. Za zvláštnych okolností ostala v Belži, kde bol vybudovaný monastier (na Bieloruských hraniciach), kde bola do jeho likvidácie uniatmi. Od vtedy sa nachádza v rímskokatolíckej bazilike v Czestochowej. Do prestola chrámu, ako aj do antiminsu, boli uložené sv. ostatky sv. prepodobnomučeníka Ignatija Jabločinského, jednoduchého mnicha z Jabločinského monastiera v Poľsku, ktorý však ukázal svoju veľkosť, keď v čase II. svetovej vojny položil svoj život pri obrane monastiera pred jeho zničením fašistami. V chráme je uložená aj ikona so sv. ostatkami sv. Bazila Martysza, poľského pravoslávneho kňaza, ktorý bol v r. 1945, práve na Veľký piatok, kruto zabitý inoslávnyim a svoj život oddal za vernosť Svätej pravoslávnej Christovej Cirkvi.

Nech Milostivý Hospodin Boh aj naďalej zehná sobraneckej farnosti, chrámu sv. Vladimíra i všetkým, ktorí budú do neho s vierou prichádzať, aby načerpali duchovných síl, našli pokoj duše a dosiahli odpustenia pod nebeským pokrovom Turkovickej Matky Božej a na príhovor svätých patrónov chrámu a farnosti, sv. kniežaťa Vladimíra Kyjevského, sv. prepodobnomučeníka Ignatija Jabločinského, sv. novomučeníka Bazila Martysza i všetkých svätých.

jerej Dušan N. Tomko

ZMLUVA VIERY A LÁSKY

Šieste Božie Prikázanie „Nezabiješ!“

V „Spomienkach“ známeho teológa a pravoslávneho spisovateľa S. I. Fudela je opísaný jeden prípad zo súdnej siene, ktorý sa stal v Rusku v 19. stor. „Po veľkonočných prázdninách sa z dediny do školy vracalo mladá dievča. V noši, ktorú jej doma pribalili, mala nevelká peňaží, miskú s domácimi pirohami a pár varených vajec. Cestou ju okradli a zabil. Vraha zatkli skoro, no peniaze u neho už nenašli, aj pirohy boli zjedené, akurát mu ostali vajcia. Na otázku vyšetrovateľa „prečo nezjedol aj vajcia“, vrah odpovedal: „Ako by som mohol?! Veď bol pôstny deň“.

Tento príbeh, - hovorí Fudel, svedčí o našej duchovnej plytkosti, ktorá sa s nami vlečie stáročiami. Môžeme patriť k Cirkvi, a neveriť v ňu., môžeme sa počítať za pravoslávneho, a predsa nepoznať Christa., môžeme veriť v silu pôstu, panychidy a neveriť v posmrtný život a Božiu lásku“.

To, čo znamená toto prikázanie, ktoré nám dal Hospodin Boh, je jasné každému človeku. „Nezabiješ!“ To nám zakazuje akýmkoľvek spôsobom, priamo či nepriamo, ubližovať človeku, a zvlášť siahať mu na život. Zabiť možno telo. Ale zabiť možno v človeku nádej, dobro, vieru ..., Zabiť možno nenávisťou, hlúposťou, lenivosťou, ľahkovážnosťou ..., v tom všetkom nám znie Boží hlas: **Nezabiješ!**

Zabiť niekoho, znamená zabiť samého seba., zabiť niečo v blížnom, znamená zabiť niečo v sebe samom!

Boh, Sám Nekonečný Život, dáva život každému bytiu, všetkému stvoreniu. Život je najdrahším darom od Hospodina Boha a preto každý, kto opovrhne životom, opovrhne Samotným Bohom. Každý z nás je v tomto čase nositeľom Božieho života v sebe a ochrancom drahocenného Božieho mena, cez Ktoré povstalo všetko (podľa starej židovskej tradície „šam ham foráš“, tajné Božie meno, Ktoré všetkému dáva život). Preto nesmieme a nemáme právo ničť tento Boží dar v nás, či iných.

Okrem bezprostredného zabitia - vraždy, a to aj vraždy nenarodeného dieťaťa (potrat), sa tiež proti šiestemu Božiemu prikázaniu prehršuje každý - kto nezabrání odsúdeniu nevinného (ak má takú možnosť a právomoc)., kto ukrýva a podporuje vraha a tým mu dáva možnosť pokračovať v jeho konaní., kto nezachráni od smrti blížneho, napr. bohatý, ktorý nechá hladom zomierať bedára., kto telesne utýra blížneho., kto sám zlým spôsobom života, rozpustilnosťou, si skrakuje život., kto sa stavia Božej vôli a bráni zrodeniu nového života (rôzne formy neprirodzennej antikoncepcie)., kto si sám berie svoj život daný mu od Hospodina Boha (samovražda). Lebo samovrah si privlastňuje právo rozhodovať nad životom, ktorý mu dal Boh a iba On ho môže zobrať. Odchádza na súd Boží nepripravený, bez pokánia, neposlušný Božej vôli a tým sa odsudzuje k večnej potupe.

Taktiež veľkým hriechom proti šiestemu Božiemu prikázaniu je duchovná vražda, duchovné zabitie, kedy navádzaním, zlým príkladom, privedieme blížneho k neviere, k životu bez potreby Boha, obrátenia a tým ho privedieme k duchovnej smrti. O závažnosti hriechu „zabitia ducha“ - pohoršeniu blížneho, hovorí Sám Spasiteľ: „Kto by zvidol na hriech jedného z týchto maličkých, ktorí veria vo Mňa, lepšie by mu bolo, keby mu mlynský kameň zaviazali na šiju a hodili do morskej hlbiny. Beda svetu pre pohoršenie ...“ (Mt 18, 6 - 7).

K duchovnej vražde patrí takisto všetko to, čo sa protiví láske, kresťanskej morálke, čo prináša nepokoj, akákoľvek nenávisť, aj keď skrytá. „Lebo každý, kto nenávidí svojho brata, - hovorí sv. apoštol Ján Bohoslov, - je vrahom“ (1 Jn 3, 15).

Božie prikázanie „Nezabiješ“ nám nielen zakazuje škodiť, ubližovať svojmu blížnemu, tobôž siahať na jeho život., ale zároveň nám prikazuje pomáhať biednym, poslúžiť chorým, potešiť utrápených, byť šíriteľom pokoja a mieru, zmierovať rozhádaných, odpúšťať urážky aj tým, ktorí nás nenávidia, preukazovať dobro a budovať spoločenstvo lásky.

„Bratia, kvôli nášmu dobru a šťastiu nám Hospodin dal prikázanie „Nezabiješ“! Ó Predobry Hospodine, aké sladké je každé Tvoje prikázanie, ako mlieko matky pre dieťa. Hospodine Všemocný, uchráň nás, Svojich služobníkov, od zlých skutkov a zlého svedomia, nech oslavujeme a chválime Teba na veky vekov. Amiin“.

(sv. Nikolaj Velimirovič)

otec Nikodim

CELOEPARCHIÁLNE SLÁVNOSTI DEŇ CYRILOMETODSKEJ TRADÍCIE

Úrad Eparchiálnej rady Michalovskej pravoslávnej eparchie v Michalovciach organizoval celoeparchiálne slávnosti ku cti svätých apoštolom rovného Rastislava, kniežata moravského a svätého vyznávača kňaza Alexeja Totha, patrónov našej eparchie a verných šíriteľov a pokračovateľov diela sv. vierozvestcov apoštolom rovných Cyrila a Metoda, osvietiteľov Slovanov.

Oslavy sa konali v Katedrálnom chráme sv. apoštolom rovných Cyrila a Metoda v Michalovciach.

Slávnosti začali už v piatok 4. 7. 2008 Vsenočným bdením a pokračovali v sobotu 5. 7. 2008 stretnutím duchovenstva na Úrade biskupského úradu v Michalovciach, slávnostným sprievodom biskupa a kňazov z biskupského úradu do chrámu. Potom nasledovala Svätá archijerejská liturgia, ktorú slúžil vladyka Juraj s duchovnými Michalovskej Pravoslávnej Eparchie. Po archijerejskej liturgii vystúpil s prednáškou na tému zachovania cyrilometodskej tradície d.o. ThDr. Václav Ježek, PhD.

Po prednáške nasledovalo pomazanie posväteným olejom a sprievod okolo chrámu s čítaním Evanjelií.

Po bohoslužbách sa konala recepcia pre všetkých duchovných s matuškami v budove Biskupského úradu.

Počas bohoslužieb boli vyložené k úcte sv. ostatky sv. Alexeja Totha a sv. Pachomija.

zdroj: www.mpe.orthodox.sk

VÝZVA O POMOC

V kontexte projektu Komisie pre štúdium dejín Pravoslávnej cirkvi na Slovensku si dovoľujeme osloviť všetkých, ktorí by mali záujem zúčastniť sa na zbierke materiálov o osobnostiach Pravoslávnej cirkvi na území Čiech, Moravy a Slovenska.

Projekt má za cieľ postupne zhromažďovať materiály o osobnostiach Pravoslávnej cirkvi, ktoré by potom boli vydané v knižnej podobe.

Cieľom projektu je zozbierať materiály v podobe spomienok, zápiskov, dokumentov a iných historických materiálov, ktoré by pomohli zmapovať a uchovať pamiatku na významné osobnosti pravoslavia pre budúce generácie.

Všetky vhodné príspevky budú publikované spolu s údajmi prispievateľov. Zaujímame sa o osobnosti z akéhokoľvek obdobia. Uvitáme akékoľvek spomienky alebo reflexie.

Príspevky a ostatné relevantné materiály zasielajte, prosím, na adresu:

ThDr. Václav Ježek, PhD., predseda Komisie pre štúdium dejín Pravoslávnej cirkvi na Slovensku
PBF PU v Prešove
Masarykova 15
081 60 Prešov

Ďakujeme za Vašu spoluprácu

PRVÁ SV. SPOVEĎ V NIŽNEJ RYBNICI

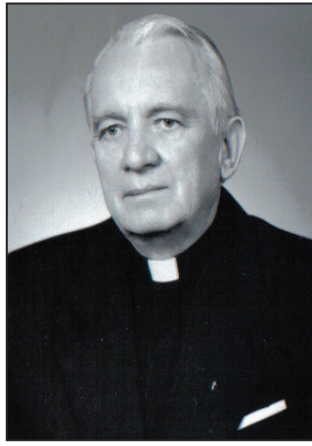
„Nechajte detky prichádzať ku mne“. Tieto slová nášho Spasiteľa, Isusa Christa, si rodičia našich detí i náš duchovný otec spolu s matuškou, vzali naozaj k srdcu. Sobota po sobote plynula a deti – Daniel Orosz, Martin Frič a Mirka Haníková navštevovali faru v Nižnej Rybnici, kde ich k prvej Sv. Spovedi, ktorá je veľmi potrebná pre náš kresťanský život a naše spasenie, pripravovali duchovný otec spolu s matuškou.

Dňa 29. júna 2008 sa konala v chráme Uspenija Presvjatej Bohorodici v Nižnej Rybnici slávnostná liturgia, na ktorú pozvanie prijal aj d. o. Dušan Tomko s rodinou. Tento nedeľný deň bol výnimočný, pretože sme oslávili sviatok apoštolov Petra a Pavla, no zároveň pristúpili aj

deti našej farnosti k sv. tajine pokánia a následne aj k sv. prijímaniu. Deti počas týchto slávnostných chvíľ prežívali veľkú radosť, ich srdcia sa naplnili čistotou, duša a telo pokojom. Nezabudnuteľní však bolo to, ako sme si z úst detí mohli vypočuť Trojičnú pieseň „Svjatý Bože“, „Viruju“ a modlitbu „Otče náš“. Kázeň predniesol d. o. Dušan Tomko a nakoniec tejto milej slávnosti sa deťom prihovoril správca farnosti, d. o. Vasile Schirta, ktorý pozdravil deti, ich blízkých a všetkých prítomných a vyzval deti k tomu, aby sa neustále vracali k Christovi ako ku prameňu večného života.

veriaci z farnosti Nižná Rybnica

BLAHOŽELÁME

V týchto dňoch si pripomína 50. výročie kňazskej služby **mitr. prot. Mgr. Jozef Nadzam**, správca PCO Zemplínska Široká.

Otec Jozef sa narodil 26. mája 1936 v Kuzmiciach. V r. 1958 úspešne ukončil teologické štúdium na Pravoslávnej Bohosloveckej Fakulte v Prešove. 9. augusta 1958 prijal v Michalovciach z rúk vladyku Metoda diakonské a následne kňazské svätenie.

Jeho prvým pôsobiskom bola farnosť Rudľov. Neskôr pôsobil na farnosti Podhorod', Strážske a od r. 1980 je správcom farnosti Zemplínska Široká.

Za svoju obetavú prácu pre blaho sv. Christovej Cirkvi bol významaný viacerými cirkevnými vyznamenaniami – nabeđenikom, zlatým krížom s ozdobami, právom nosenia dvoch krížov a právom nosenia mitry. Je nositeľom Rádu sv. Cyrila a Metoda.

Nech Vseštedrý Hospodin požehná drahý jubilant Vaše ďalšie kroky zdravím, hojnosťou telesných i duchovných síl, Svojou blahodatou na Mnohaja i blahaja lita!

* * * * *

Druhý polrok r. 2008 je v rodine **mitr. prot. Mgr. Štefana Cibu** bohatý na jubilea.

25. augusta uplynie **75 rokov od jeho narodenia**., 13. septembra uplynie **50 rokov od uzavretia sv. tajiny Manželstva s Máriou Pochaničovou**, rodáčkou z obce Podhorod', 18. septembra oslaví **matuška Mária 70 rokov života** a 5. októbra oslaví **d. o. Štefan Ciba krásne jubileum – 50 rokov pôsobenia vo vinici Christovej**.

Jubilant otec Štefan sa narodil 25. augusta 1933 v obci Ruskov ako jedno z piatich detí. Vysokoškolské vzdelanie ukončil na Pravoslávnej Bohosloveckej Fakulte v Prešove. Po prijatí sviatosti kňazstva z rúk vladyku Doroteja započal svoju dušpastiersku činnosť na farnosti Hlivištia /október 1958 – 31. august 1963/. Od 1. septembra 1963 pôsobil na farnosti Ruský Hrabovec s filiálnou obcou Dúbrava, kde pôsobil 43 rokov, takmer celý svoj plodný život.

Otec Štefan žil na farnosti vo veľmi skromných podmienkach. Viac ako 40 rokov peši dochádzal na filiálnu obec Dúbrava na bohoslužby, a to v daždi či v snehovej meteli. V ťažkých skúškach pri majetkovo - právnom vyrovnaní musel chodiť po súdoch. Bol násilne deložovaný z chrámu za asistencie policajtov so psami, no otec Štefan si svojou hlbokou vierou, zanietenosťou a príkladným životom získal veriacich a začal budovať nové chrámy v Ruskom Hrabovci i na filiálnej obci Dúbrava. V Ruskom Hrabovci už o rok (v 1999 r.) bol chrám posvätený, a v Dúbrave bol posvätený v roku 2000. Obidva chrámy boli vybudované svojpomocne. Takisto začal s výstavbou novej farskej budovy, ktorá bola pri odchode otca Štefana z Ruského Hrabovca tesne pred dokončením.

Otec Štefan bol za svoju dušpastiersku činnosť v pravoslávnej cirkvi vyznamenaný hodnosťou protojereja, zlatým krížom s ozdobami a mitrou.

Nášmu jubilantovi vyprosujeme u Hospoda Boha veľa Božej milosti, pevné zdravie na Mnohaja i blahaja lita.

matuška Mária s ďalšou rodinou a Vašími vd'acnými veriacimi

Srdečne ďakujeme za finančné dary na náš mesačník PRAMEN

Mgr. Viera Janočková 200 Sk

Nech Hospodin Boh požehná darcov hojnosťou milostí z nebies

Mnohaja i blahaja lita!

Potravinová banka Slovenska otvorila nový potravinový sklad

**NOVÝ POTRAVINOVÝ SKLAD V KOŠICIACH
POMÔŽE NA VÝCHODNOM SLOVENSKU ZABEZPEČIŤ
POTRAVINY PRE ĽUDÍ V NÚDZI**

Potravinová banka Slovenska v Košiciach, v časti Bernátovce, slávnostne otvorila nový potravinový sklad. Sklad bude slúžiť na zhromažďovanie a skladovanie potravín, ktoré budú ďalej prerozdeľované ľuďom, ktorí to najviac potrebujú. Na rekonštrukciu a prevádzkovanie skladu ako aj na nákup chladiarenskej dodávky poskytol grant spoločnosti Kraft Foods z medzinárodného komunitného programu sumu 1.628.000 Sk.

Potravinová banka na Slovensku vznikla v októbri 2005 taktiež vďaka podpornému grantu spoločnosti Kraft Foods pomoci sociálne slabším. „Boj proti hladu je jednou z globálnych priorit našej spoločnosti v oblasti darcovstva. S potravinovými bankami v rôznych krajinách máme

pozitívne skúsenosti už desiatky rokov. Sú jedným z projektov, ktoré sa zameriavajú na kritické potreby ľudí, sú zmysluplné, účelné a majú dlhodobý efekt.

Práve preto sme radi, že potravinová banka aj vďaka našej podpore funguje už aj na Slovensku a že dnes môžeme slávnostne otvoriť jej nový potravinový sklad pre východoslovenský región,“ uviedla Jitka Plochová zo spoločnosti Kraft Foods. Z medzinárodného programu Kraft Cares bolo na rekonštrukciu skladových priestorov poskytnutých 821.400 Sk a na chladiarenskú dodávku na rozvoz potravinových zásob 806.600 Sk.

Potravinová banka Slovenska si pre svoj nový potravinový sklad vybrala Košice, pretože región východného Slovenska je jedným z najviac chudobou zasiahnutých regiónov v celej Európskej únii. Sklad sa nachádza v časti Bernátovce a jeho priestory poskytlo za symbolickú 1 Sk mesto Košice. „Na východnom Slovensku existuje veľa domácností, ktorým chýbajú základné potraviny. V našom regióne zároveň pôsobí množstvo mimovládnych organizácií, skupín a dobrovoľníkov, ktorých činnosť podstatne znižuje rast chudoby v lokálnych problematických regiónoch, avšak ani oni často nemajú dost' zdrojov pre pomoc týmto ľuďom. Sme radi, že aspoň poskytnutím priestoru skladu vieme podať pomocnú ruku prospešnej veci,“ uviedol Ing. František Knapik, primátor mesta Košice. Sklad bude poskytovať potraviny pomocou nielen pre východoslovenský kraj, ale bude slúžiť aj organizáciám z celého Slovenska.

Otvorenie skladu umožní zníženie celkových nákladov na prevoz potravín v regióne a dobrovoľnícke organizácie môžu vďaka nemu sprostredkovať priamu potravinovú pomoc pre približne 23 tisíc ľudí. „V sklade budeme zhromažďovať potraviny od potravinárskych firiem, predajných reťazcov, z poľnohospodárskych prebytkov, nadprodukcie potravinárskeho priemyslu, verejnosti a pod. Pôjde, samozrejme, o použiteľné a zdravotne neškodné potraviny, ktoré budeme prostredníctvom partnerov - neziskových, humanitárnych či charitatívnych organizácií ďalej poskytovať ľuďom v núdzi,“ spresnil Marko Urdzik, predseda Potravinovej banky Slovenska. Potravinová banka Slovenska v súčasnosti spolupracuje s viac ako 100 organizáciami ako sú napr. domovy dôchodcov, detské domovy, rímskokatolícka, gréckokatolícka, pravoslávna charita, či rôzne mimovládne organizácie poskytujúce sociálne služby. Jej sklad v Lipanoch v tomto roku zatiaľ uskladnil a distribuoval takmer 16.000 kg potravín.

Marko Urdzik, predseda Potravinovej banky Slovenska, Oto Sabó, riaditeľ Kancelárie prezidenta republiky, Pracovisko Košice, Marcel Jenča a Jitka Plochová zo spoločnosti Kraft Foods

Potravinové banky dnes existujú po celom svete. Ich cieľom je zadarmo zhromažďovať potraviny, skladovať ich a prideliť ľuďom pomoc ľuďom v núdzi. Prvá potravinová banka vznikla v roku 1967 v Amerike s cieľom čeliť nárastu chudoby a súčasne bojovať proti plytvaniu potravinami. V roku 1984 niekoľko francúzskych charitatívnych organizácií založilo prvú Potravinovú banku v Paríži. Následne vznikali aj v ďalších európskych krajinách a dnes sú potravinové banky združené v Európskej federácii potravinových bánk.

Potravinová banka Slovenska, Marko Urdzik, tel: + 421 51 457 2549, e-mail: urdzik@centrum.sk; alebo Kraft Foods, Jitka Plochová, tel.: + 420 2 296 380 102, e-mail: jplochova@krafteurope.com.

PRAMEN - mesačník Michalovskej pravoslávnej eparchie. Vydáva Eparchiálna rada Michalovskej pravoslávnej eparchie. Šéfredaktor: Bc. Dušan Tomko. Členovia redakčnej rady: prot. prof. ThDr. Imrich Belejkanic, Csc., Mgr. Vasil Bardzák, PhD., Mgr. Miroslav Janočko, Mgr. Marián Čičvák, Mgr. Juraj Šatala. Ekonóm: Iveta Sedlická. Uzavierka príspevkov a fotografií je k 6. dňu v mesiaci. Adresa redakcie: PRAMEN, Úrad eparchiálnej rady, Duklianska 16, 071 01 Michalovce, tel. č.056/64 24 156, fax 056/64 31 500, e-mail: redakciapramen@post.sk. Distribúcia: mesačník rozširuje vydavateľ a každý pravoslávny farský úrad Michalovskej pravoslávnej eparchie. Vychádza v náklade 600 kusov. Tlač: Tlačiareň Svidnícka, s.r.o., čat. Nebiljaka 121/18, 08901 Svidník. Registrované Okresným úradom, oddelením regionálneho rozvoja, registračné číslo 30/2002. ISSN 1336 - 2747. Informácie pre prispievateľov na cirkevnú tlač: Eparchiálna rada - tlačový účet, VÚB - Michalovce, č. ú. 1680340651/0200.